

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portanveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

CONFEDERACIÓ
INTERNACIONAL
C. N. T. — F. A. I.

Any III   PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Valls, Dijous 31 de Març de 1938   REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Número 78
Paquets de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar   Carrer de B. Durruti, 44
Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes

Resistència, lluitadors de tots els fronts i antifeixistes vertaders de reraguarda, resistència!
Cada instant de resistència en aquesta hora penosíssima i amarga és un pas ferm vers la victòria que per dur que sigui el calvari que ens imposin assolirem contra el feixisme.

Fe absoluta en aquest triomf i pit obert a l'heroisme!

FORTALESA!

Capacitat de resistència i Heroisme d'heroïsmes El factor temps és aliat nostre convenciment de la victòria

Aquestes paraules reflecteixen de manera viva i gairebé absoluta tota la tragèdia de l'hora present.

Veure'ns obligats o no puguer fer més que resistir davant l'escomesa criminal del feixisme, no cal duptar-ne, és més que penosíssim per a nosaltres.

Però ésser capaços, no ja solament d'aquesta resistència tan material com espiritual davant de les forces enemigues, sinó de servir més enllà que mai la nostra arreladíssima fe en el triomf en aquests moments de prova duríssima, és per si sol tan significatiu i tan encoratjador, que per damunt de totes les sofrències i tots els sacrificis, amb ésser tantíssims, tan perllongadíssims i tan voluminosos, la nostra victòria s'hi veu claríssima, indiscutible, tant com més cara ens haurà costat, molt més esplèndida; tant com més merescuda, més absoluta.

D'aquesta manera trobem en la pregonia realitat d'aquestes hores de tanta angoixa ensems que la més aspra i més espantosa de les amargors, la més preuada i eulairadora de les dolçors.

I el nostre mèrit ha de radicar principalment en no deixar que ni per un instant aquella amargor per dolorosa que sigui ens pugui malmetre i en que jamai la dolçor esmentada pugui abulir-nos.

Cal servir en tensió constant totes les nostres energies, totes les nostres facultats.

Es indubtable que l'avenir de llibertat i de justícia tan cobejat esdevindrà nostre. Però també ho és que ho serà perquè per la nostra banda haurem estat capaços de fer tot el necessari per a fer-ho possible. Ho hem estat fins ara com ho serem, es imprescindible, cada vegada més d'ara endavant.

No deixem que defalleixi ni un sol instant la nostra esperança, la nostra absoluta fe en la victòria, però tenint constantment present que som nosaltres, amb les nostres pròpies forces, amb la nostra resistència ara, amb la nostra empena després, que hem de conquerir-la.

Siguem forts, ara més que mai, tota vegada que és necessari ésser molt més forts per a la resistència que per a l'embranchada.

La resistència, la capacitat de resistència es nodreix tan sols de valors nostres, de forces pròpies, tan morals com materials naturalment, però que depenen exclusivament de com siguem capaços de mantenir-nos en la nostra heroica fermesa davant les sofrències i els sacrificis per llargs que siguin i per espantosos que se'ns presentin.

Fortalesa, doncs, moral i material, fins a la més alta de les potències tant als fronts com a la reraguarda.

Fem de nosaltres una muralla compacta i elevada amb els nostres cossos i els nostres ideals, convergents que si així ho fem haurem assolit fer de l'Espanya antifeixista una inexpugnable fortalesa humana en la que la nostra carn trocejada i el nostre esperit sotmès al martiri, hauran conegut les formes més altes del sublim heroisme primer en la defensa, en la més increïble de la resistència, i en la més decisiva, ferma i abrindada després de les gestes avençant rectes vers la victòria.

N'hi ha prou amb la lectura més assenyada dels lacònics generalment comunicats del nostre Ministeri de Defensa pel que fa referència a la marxa de la guerra, per a comprendre fins a quin punt està arribant la capacitat de voluntat i d'heroisme del nostre Exèrcit.

Es indubtable que poques vegades, si és que alguna n'ha existit, haurà estat possible veure com ara en els comunicats dels fronts de guerra un contingut emocionador i abrindador fins a tal punt que amb llur lectura o escoltant-los ens estremim fins les entranyes.

I no són pas les paraules ni les frases ni les mentides més o menys ben confegides que puguessin constituir com gairebé sempre el contingut d'aquesta mena de literatura oficial.

Precisament el mèrit més gran d'aquests comunicats del nostre Ministeri de Defensa és, amb el lacònicisme de què parlàvem, la veritat, fins la cruïsa realista si voleu, però evidentíssima i exacta.

El cert és que els homes del nostre Exèrcit estan escrivint la pàgina més pura i més abnegada d'abrandament i de sacrifici, de capacitat de lluita, d'amor a una causa, del més alt heroisme.

Aquest deixar-se primer trinxar pels monstres d'acer que deixen-se vèncer; aquest obligar a retrocedir més que a parar-se tanmateix a masses ingents de maquinària bèl·lica en una lluita cos a cos; aquest passar de les nostres forces vers els fronts on tot udola sols d'horror i de sacrifici amb l'esperança i la fe als ulls, amb l'alegria dins el cor, amb el somriure en els seus rostres i els seus càntics a l'espai, això ja passa d'heroisme, fins de l'heroisme més sublim.

Es tot un fet, davant el qual totes les paraules existents són impotents per a expressar-lo.

Davant d'ell no queda més que un sol recurs: creure'l i prou.

Difícilment després d'haver-lo pogut creure hi haurà un cor o una raó que esperarà veure res més tan expressiu, tan resplendent ni tan im-

El Doctor Negrín, cap del Govern de la República espanyola en aquests moments, ha sabut recollir, en el seu discurs de fa dos dies, tota l'autèntica realitat de la nostra lluita en el punt, sens dupte el més culminant, en que ara es troba.

Però d'entre el conjunt de l'esmentat discurs, tot ell digníssim i categòric, volem recullir un dels conceptes, no sabriem dir si més important o menys que els altres que s'hi contenen, però si transcendentalíssim.

Ens referim a l'afirmació plena d'angoixa i ensems de fermesa relativa a la importància, al paper sens dupte decisiu que pot tenir per a la nostra lluita el factor temps.

Es indubtable que el temps està, com mai potser no ho haurà estat tan plenament de cap més altre bel ligerant, de la nostra part. Es per això que els responsables de la invasió de que ha estat objecte el terror de la República espanyola, el què pretenen es guanyar temps, prescindir d'ell, aniquilar-lo, treure'l a pressa del seu davant.

Saben pla bé que precisament per ésser nostre, per trobar-se de ple de la nostra banda, com més es vegin obligats a comptar amb el temps per endavant, com element inseparable de les circumstàncies de la lluita, més segura i molt més pròxima esdevindrà la seva caiguda, més aviat i més plenament hauran d'admetre l'evidència de la impossibilitat d'assolir els seus propòsits.

Per això també cal que nosaltres sapiguem treure d'aquesta circumstància una gran lliçó i una vertadera norma de conducta. Es indispensable cedir el temps el què li pertany en proporció a la seva importància.

El més necessari de moment, fonamentalíssim des de prompte i des de tots els aspectes, és resistir, resistir tant com puguem i si és necessari fins a l'impossible, arrencant forces de tot arreu i fins creant les per obra i gràcia del nostre esperit.

La resistència per part nostra és assolir que els enemics es vegin obligats a acceptar el temps, al que tant temen i que tant en contra d'ells està, com a combatent. Es tant com dir que el temps equival, especialment en les circumstàncies que travessem, sinó totalment, en una bona part, als elements bèl·lics materials sense cap dupte indispensables i dels quals seguim mancats sinó del tot, en part almenys. Es tant com dir que el temps actua damunt dels nostres enemics amb una força poderosíssima equivalent a la que podrien desplegar les nostres masses combatives en possessió de totes les armes i elements bèl·lics necessaris en la més abrindada i aferrissada de les seves escomeses.

Tenir el temps a favor nostre i aprofitar aquesta circumstància amb la indispensable intel·ligència pot tenir encara i té sens dupte una altra estimable transcendència: la de permetre'ns un estalvi extraordinari d'energies, sobre tot una vegada superat el moment present de resistència contra tot i per damunt de tot, i encara més i més categòric: la d'un estalvi considerable de sacrifici per la nostra banda, evitant la pèrdua de moltes vides més valuoses com més heroïques.

I això cal que ho tinguem en compte en tot moment, tota vegada que més que tàctica de guerra, és per a nosaltres moral pròpia i condició de la victòria.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

La cultura en nuestro Ejército

No solamente con el enemigo invasor sostenemos batallas los luchadores de la Libertad, pues al mismo tiempo que a él lo combatimos con las herramientas propias de la destrucción, que siembran la muerte por doquier, también combatimos con gran energía, a uno de los peores flagelos que, desde tiempos pretéritos, viene asolando a la Humanidad, llamándose este enemigo: ANALFABETISMO.

Para lograr que nuestra victoria sobre el mismo, sea efectiva y fructífera, se necesita una gran fuerza de voluntad y espíritu de sacrificio, del que tampoco están faltos los héroes del pueblo, ya que el enemigo a quien tratamos de eliminar, es, tenemos que reconocerlo, muy poderoso, pues tiene tendidos sus tentáculos por todas las capas sociales y sumidos bajo sus deplorables efectos a muchos miles de hermanos nuestros.

Para este fin, se han creado entre nosotros, los «Hogares del Soldado», donde unos compañeros dotados de una voluntad férrea, enseñan a los que no saben, los principios fundamentales del saber humano, haciendo una labor positiva en el sentido instructivo, capacitando para el día de mañana, a los compañeros que hasta hoy desconocían lo más esencial para comprender las injusticias que con ellos se cometían, condenándoseles a vivir eternamente a oscuras, para, así, evitar que se dieran cuenta de la inicua explotación a que se hallaban sometidos y jamás osarán levantar la cabeza contra tanta ignominia, pues nadie ignora que la ignorancia corroe a los pueblos, llevando consigo los peores vicios de que están dotados; los robos, la ambición, la degeneración del mundo entero, es causa primordial de su estado de incultura y por lo tanto, de su ignorancia suicida.

Una de las principales armas con que tenemos que atacar las fortalezas de este enemigo, es el libro; en él empezaremos a beber el licor sublime del saber, capacitando a todos los seres humanos, para conseguir conocimientos científicos y filosóficos, me-

dante los cuales, se pueda apartar a la Humanidad del camino de la barbarie y la confusión en que actualmente se debate y llevarla por el sendero de la Armonía, el Progreso y la Evolución, bases de la verdadera Civilización y de la Cultura.

Para ello, no permitamos que ninguno de nuestros semejantes sea un analfabeto, arrebatemos mentalidades oscurecidas por la ignorancia y habremos dado un gran paso hacia la consecución de nuestros ideales de redención humana, logrando al mismo tiempo, que cada cual sea un ser consciente de sus actos, dejando de ser un autómatas ignorante como antes ocurría, pues el hombre que por falta de bienes materiales, no podía pagarse unos estudios, era condenado a las más grandes injusticias, al analfabetismo y a la explotación, siendo considerado como una bestia sin sentido común y tratado como a un simple animal irracional, vendiéndosele y explotándosele como tal.

Pues bien, contra todo esto llevamos encaminados nuestros esfuerzos, habiéndolo logrado en gran parte, lo que nos da ánimos para continuar esta labor tan meritosa.

Ha empezado entre nosotros, una labor a realizar, una nueva vida que seguir; dejemos a un lado los gérmenes obscurantistas que han dejado entre nosotros los enemigos de la Cultura y de la Civilización y aprestémonos al estudio con ahinco, con el fin de llegar a ser lo que todos tanto anhelamos: hombres libres.

Para terminar con la ignorancia, propugnemos nuestra cruzada contra el analfabetismo, empuñando como arma, el libro y como bandera, el estandarte glorioso de la Cultura, ya que es la más alta expresión del saber humano. ¡Por nuestro triunfo, siempre adelante!

ANTONIO SUREDA ROSELLÓ
Frente del Este, 12 - 3 - 38.

Artículo premiado en un Concurso Pro-Cultura, celebrado por la 3ª. Compañía del 474 Batallón de la 119 Brigada, 26 División (Durutti).

La Cultura davant la guerra contra el feixisme

Es innegable que la guerra contra el feixisme, cada vegada més clarament universal, és tant o més una lluita essencialment espiritual que un conflicte bèl·lic en el sentit material només de la paraula.

Són dos sentits, dos esperits essencialment contraposats, dues corrents fonamentalíssimes les que es disputen no solament com molts creuen encara, una hegemonia més o menys relativa, el disfrutament d'un poder més o menys temporal damunt una part més gran o més petita de la terra, sinó, precisament, l'hegemonia totalitària i absoluta, el poder senyalar fins al infinit damunt la humanitat, i fins damunt de la mateixa vida.

Consti, però, que no té cap punt de comparança l'antifeixisme pel que respecta a les essències pròpies del feixisme, si no és, precisament la seva posició d'antiabsolut davant la totalitat d'aquestes essències.

Es precisament la naturalesa totalitària del feixisme, el seu antiracionalisme, la seva antihumanitat, i el ésser una amenaça més que temible contra la vida, els que determinen, com a conseqüència, la posició d'inexorabilitat en que es s'ha vist obligat a situar-se l'antifeixisme, llençant-se fins a les últimes conseqüències a la defensa de la raó, de les essències totes del humanisme, de la pròpia vida.

D'això s'esdevé la naturalesa i la transcendència de la nostra guerra, de la guerra cada vegada més universal contra el feixisme, que és únicament o tota una guerra entre la humanitat i l'antihumanitat.

Heus ací, doncs, d'on es desprèn la relació estreta que hi ha entre la guerra antifeixista i la cultura, i el que fa que sigui un conflicte, com diem abans, tant o més d'ordre moral, espiritual, que material.

Per això la cultura, els autèntics representants de la cultura, poden i deuen representar una missió transcendentalíssima en aquesta guerra contra les forces inhumanes o subhumanes, purament brutals de la nostra vida.

El feixisme és essencialment anticultura pel fet mateix que la cultura és, com hem dit altres vegades, essencialment humanitat.

I no és que calgui que la cultura prengui partit, tota vegada que és impossible que pugui prendre'n. L'únic dilema que se li presenta és ésser cultura o deixar d'ésser-ho.

Tota cultura que ho sigui de veres, per les soles essències del feixisme, que és en sí mateix anticultura, esdevé també per sí mateixa essencialment antifeixista.

La Humanidad y las Ideas

Eugen Relgis y el Cosmometapolismo

por el Dr. Fabio Luz

Perezcan las naciones para que vivan los hombres

En esta frase están resumidas las teorías individualistas de H. L. Follin, recogidas por Eugen Relgis (esta alma venturosa que tiene aún suficiente poesía para endulzar los días aciagos de nuestro mundo presente) en su último libro «Cosmometápolis».

La concepción de la metapolítica, que sirvió a Pierre Lefer para terminar su tesis y presentarla a concurso a la New Histori Society, de Nueva York, tuvo su cultor máximo en Follin, el que entre 1918 y 1920, con un grupo de simpatizantes, dió nacimiento al «Orden Natural». De ese grupo formaron parte Marcel Sauvage, G. Palaute, Mare Lefort, Abel Faure i Manuel Devaldes.

En el «Orden Natural» todos los grandes problemas humanos han sido debatidos, gravitando en torno del individuo, centro de la célula.

La acción de dicho grupo tendía salir del dominio teórico mediante la abolición social del individualismo, que no reconoce dogmas ni leyes, pues el orden social vigente no asegura la libertad humana.

Una gran patria debe estar por encima de todas las naciones

El cosmometapolismo es una idea que no reconoce patrias. Cada hombre, por consiguiente, debe ser conciudadano de todos los hombres de la tierra. Los intereses nacionales deben confundirse con el interés humano. Para conseguirlo, es preciso crear una nación que esté por encima de todas las naciones existentes, apartando de su medio las concepciones religiosas, políticas y sociales exclusivistas y particularistas.

Tal sería la Supranación o República Universal, asociación voluntaria de hombres que garantice la mutua libertad y la mutua seguridad y deseche los conflictos violentos y hostiles entre las colectividades.

La República Supranacional, es, naturalmente, metapolítica, apolítica o antipolítica. Esa república tendrá, claro está, una capital que será «Cosmometápolis», esto es, cosmo, (universal); meta, (superior, encima de) y polis (ciudad).

No existirán preocupaciones territoriales, políticas, administrativas, jurídicas, sociales, técnico-económicas, dogmáticas o filosóficas. Estará constituida mediante la adhesión de individuos y agrupaciones de todo el mundo.

La ilusión ideal no es loca imaginación

Eugen Relgis cita a propósito la

frase de Walter Rathenau sobre las ideas irónicamente tomadas como simples utopías, más carentes de realización, cuanto manifiesta que la ilusión de un ideal en modo alguno es fruto de una loca imaginación, sino realidad de conciencia de sí mismo, pues la utopía no es vana quimera: es un hilo, un destino que dirige...

De la voluntad de la armonía del individualismo creador, Follin llegó a la Fórmula de los principios básicos de la república metapolítica supranacional...

La guerra de 1914 hizo que Follin despertara y saliera de su torre de marfil, acercándose a la realidad.

Los individualistas integrales están contra el orden actual, contra la guerra, contra el Estado, contra la patria política nacional, pero están con la sociedad humana por la Humanidad.

El sentimiento de la patria natural nada tiene que ver con la patria política.

La misión de la idea cosmometapolítica tiende a suprimir la preponderancia del modo nacional y político del sentir y del pensar que todavía domina a la humanidad.

La civilización actual tiene más de guerrera que de económica y cerebral: dióse demasiada importancia a los fenómenos políticos y raciales en detrimento de los fenómenos humanos.

Los derechos individuales son supremos: reivindicuemos esos derechos

Tal es la ciudad universal compuesta de agrupaciones mundiales. Como ideal reconoce los derechos individuales supremos y la validez de esos derechos. Cualquiera que sea la ciudadanía nacional o local de sus adherentes, deben colocar por encima de sus pequeñas ciudadanías el ideal cosmometapolítico.

Los cosmometapolistas de las diversas naciones o regiones podrán agremiarse según su voluntad para ejercer las acciones que estimen necesarias bajo condición de comunicar sus propósitos al Secretariado General y someterlos al veto de los jefes de Cosmometápolis.

Este proyecto de organización esbozado por Follin, conserva, no obstante, resabios de autoridad y ligera restricción a la libertad.

Los anarquistas, en cambio, no admiten ninguna restricción a la libertad.

Pero Rollin no alcanzó a comprender esta verdad fundamental, no así Eugen Relgis, que llega a adoptar para Cosmometápolis el esperanto como lengua oficial.

Ara més que mai: fora incapaçs, obstruccionistes i pessimistes! No hi fa res que no hi siguem tots. Però els que siguem, hem de sentir l'abrandament de la llibertat, de la justícia, de la fermíssima voluntat de vencer i de la grandiositat del sacrifici.

Tots en peu de guerra

El feixisme cruel i sanguinari que trepitja el nostre poble pacífic i treballador, horta sembrada d'ideals, vol convertir-nos en esclaus i en instruments al servei del seu propòsit de sotmetre al món; voldria transformar a tots els que treballen, pensem i lluitem en màquines d'ossos i carn que puguessin moure els dictadors al seu caprici, per tal d'executar a mansalva els afany dels seus instints vandàlics i inhumans.

Es per això, companys, que cal insistir en dur fins a les últimes conseqüències la guerra empresa, amb el convenciment que no pot acabar més que amb l'aniquilament del monstre que aspira a anorrear del món la llibertat.

Cal comprendre, però, que aquesta lluita exigeix de nosaltres molts de sacrificis, ara més que mai; les hores que estem vivint són molt dures i amargues, però per això cal que ens hi lliurem amb més esperança i més empena i que hi siguem tots a col·laborar-hi, nosaltres, joves, principalment, els homes forts i capaços i les dones, símbol de mare que ens sabrà assenyalar el camí d'ésser lliures i de l'heroisme que ens farà assolir l'anhelat triomf.

No cal dir que, certament, recau avui en la dona una gran responsabilitat, potser més alta que mai, car ella ha d'ésser el consol i la mare dels que en els fronts de lluita senten els canons, l'explosió de les bombes, l'inclemència del temps i veuen destruïts els seus cossos i arrebacades les seves vides, vivint mentre poden fer-ho, moltes vegades com a bèsties amagades dins els caus de les trinxeres, vigilant els moviments dels criminals que assassinen des de l'aire amb els instints més repugnants que mai s'haguessin pogut imaginar.

Són, vosaltres, dones genuïnes, que amb la vostra sempre bella feminitat, els vostres ulls, els vostre somriure, els vostres esguardos, el vostre amor i el vostre carinyo, heu de sostenir, enfortir i enlairar les vides heroïques al servei de la causa de la llibertat; les sembradores d'optimisme entre els que lluiten; les que teniu de nodrir la flama de l'ideal no deixant-la defallir mai.

Heu de trencar totes les cadenes que us empresonen i llençar-vos on els vostres esforços són tan necessaris, al carrer, a les fàbriques, indústries de guerra, als tallers, al camp, on siga que la vostra vida pugui respondre a la categoria de la lluita que vivim.

Sigueu lliures, fortes i optimistes, i no passeu les hores de prova i de dolor dins vostres cases, amb feblesa i com vençudes per l'amargor i el pes de la lluita, ans al contrari: el cap enlaire, el pit endavant i cara a l'enemic que no ens ha de doldre ni fer por el nostre sacrifici per la nostra emancipació.

I nosaltres, els joves, espurnes de foc i homes d'acer, apassionats per la llibertat, tots amb fermesa, coratge i valor marxe mal primer crit cap als fronts de lluita, també

optimistes sempre, ja que recau damunt nostre el destí magnífic de l'assoliment de la victòria, i atonem l'espai amb els nostres clams de braó i d'empena i de guerra al feixisme fins a vèncer o morir.

Pensem, sobretot, en els infants que abraça la mare i juguen pel carrer, en els seus cossos tendres tot just eixits o no sortits encara del niu paternal, els futurs homes, per a fer-ho tot per a evitar que ens els segueixin destroçant ara i obrir-los per a demà la vida lluire i feliç que mereixen.

En atenció a l'hora greu que vivim, companys i companyes, cal que tots, cadascú del seu lloc, ens esforcem a superar aquest tràgic amarguissim que estem passant.

Treballem tant com puguem, suprimim indústries inútils, diversions i pèrdues de temps i d'energies de tota mena, activem l'agricultura mancada de braços per a treballar i tots com un sol home, formem a tot arreu un front de lluita perquè som la dignitat de tot un poble.

Amb els punys closos enlaire i amb fermesa, amb activitat i sacrifici i amb més fe ara que mai

en el pervenir i les nostres idees. convencem-nos-en, companys: triomfarem.

JOAN AGUSTENC

Valls 18 3-38.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en les seves darreres sessions.

Es llegida una comunicació de data 8 del corrent, signada pel Secretari titular de l'Ajuntament manifestant que no havent-se hagut d'incorporar a l'Exèrcit per haver estat declarat inútil total pel Tribunal Mèdic competent i tenint en compte la necessitat d'efectuar cura de repòs absolut, per prescripció facultativa, sol·licita un mes de llicència en l'exercici del seu càrrec. La Comissió acordà concedir la dita llicència.

Es llegida una instància de data

15 del corrent, signada per Anselm Crusells Rossell i Nemesi Poblet Mateu, President i Secretari respectivament, del Sindicat d'Alimentació C. N. T. (Secció Matancers de l'Escorxador Municipal) sol·licitant sigui concedit a dita Secció el plus de vida cara que l'Ajuntament vé concedint als demés treballadors del Municipi. Passa a la Comissió de Governació.

Vista la petició verbal formulada a l'Ajuntament pel veí Magi Pomés Ferrando, de que li sigui concedida una assignació setmanal per a ajudar a la manutenció als seus dos fills que recentment ha deslliurat la seva esposa, s'acorda concedir-li la subvenció de 25 pesetes setmanals.

Es llegida una comunicació del P. S. U. C. que diu que havent estat acceptada la renúncia del càrrec del Conseller-Regidor Josep Figuerola Mestres, als efectes de cobrir l'esmentada vacant, és nomenat el company Francesc Ollé Aymerich, el qual assumirà les funcions pròpies i les de cap de la seva Minoria.

La Comissió de Govern accepta la dimissió a que fa referència l'an-

terior comunicació i dona possessió a Francesc Ollé Aymerich del càrrec de Conseller-Regidor.

Vista una instància signada pels Vigilants Nocturns de la Ciutat senyors Nuet, Dalmau, Llauredó, Bonifàs Benaiges, Romeu que junt amb el que recollen del Barri corresponent els hi completés el jornal, s'acorda desestimar-la.

Resta assabentada la Comissió, de la següent comunicació: «Federació Local de Sindicats C. N. T. - A. I. T. = Aquesta Federació en reunió celebrada el dia 15 del corrent, prengué l'acord de nomenar els dos substituïts d'aquest Ajuntament els quals nomenaments han recaigut en els companys, Daniel Martí Robert i Ramon Avellà Rodon, els quals presentaran a la Confederació Nacional del Treball dintre el si de l'Ajuntament. = Visqueu molts anys pel bé de la causa antifeixista. = Per la Federació Local de Sindicats. = El Secretari, Joan Serra (Signat). = Hi ha un segell que diu: Federació Local de Sindicats de Valls, C. N. T. - A. I. T.

Així mateix resta assabentada la Comissió de la suspensió d'empleu i sou imposada per l'Alcaldia, al funcionari municipal Joan Batalla, per un termini de quinze dies, per irregularitats en el servei que prestava.

Imp. E. Castells. - Telef. 186. - VALLS

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Textil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

Transports Col·lectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS
COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rétols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er dis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baidric)

VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

ACCION SINDICAL

Dignitat, moralitat, grandiositat,
antifeixistes de reraguarda!

Superemnos fins a merèixer el sa-
crifici dels que prefereixen morir
aixafats pels tancs feixistes abans
de fer-se un pas enrera.

En la unitat trobarem la victòria Aturdimiento

Espanya camina vers horitzons nous. Els treballadors espanyols assumeixen la responsabilitat de reconstruir Espanya, oferint al món nous mètodes de convivència política i social. Tot el temps que es retardi en reconstruir la unitat antifeixista dels primers dies que succeïren a la sublevació feixista, és posar obstacles a l'avanç triomfal del nostre exèrcit popular.

L'Espanya obrera que produeix i treballa, res no té a veure amb el passat de l'Espanya negra que ens envileix davant el món. Refusar la col·laboració directa amb tots els sectors de l'economia nacional, com també allunyar-los de la responsabilitat política en els organismes de l'Estat, és sembrar llavor de discòrdia que solament podrà portar-nos d'icidencies en aquest conjunt de vida nova que Espanya ofereix al món.

Els obrers que senten el desig de lluita en tots els terrenys, exigeixen també assumir la responsabilitat en tot allò que afecti a l'ordenació futura de l'economia que ha de regir Espanya, al mateix temps que recaben la màxima responsabilitat en tot allò que tingui relació amb la guerra cruel imposada pel feixisme.

Nacional i internacionalment, s'albirava la necessitat d'abandonar aquesta política de destrucció de partits i d'organitzacions, en benefici d'altres. Espanya necessita la

col·laboració de tots els seus fills i amb més raó de tots els braços que puguin treballar la terra i posar en moviment l'engranatge de la maquinària per tal de produir tot el que necessita la guerra i tot el que exigeixen les necessitats perentòries del poble.

Es necessari reconèixer que l'aportació del treballador en tots els aspectes de la vida, té més valor que l'aportació del capital, puix que aquest, sense l'activitat dels braços, quedaria improductiu. Si en dies dissortats fou possible la més cordial intel·ligència entre els homes que desitjaven veure una Espanya lliure de les ambicions d'Itàlia i d'Alemanya, per llur nefast passat de nacions opressores, per què avui no ha d'ésser possible una sincera intel·ligència, tota vegada que els obrers en el transcurs de llur actuació han demostrat una manifesta capacitat per al fidel compliment dels deures que l'hora actual ens imposa?

Retardar la incorporació dels organismes sindicals a la vida política i econòmica de la nostra nació, és voler mantenir Espanya a un nivell semblant al d'abans del 19 de juliol. I això no és el que el món espera dels braus lluitadors de l'exèrcit popular ni dels obrers que en les fàbriques i en el camp, treballen per tal que sigui Espanya en el futur, model de llibertat i de justícia social.

Tormento y

Me levanto. Me paseo. Como y me acuesto. Esta es mi nueva vida. No es que sea un aristócrata, ni que sea un privilegiado, nada de esto.

Oigo ruidos, algunas voces y no veo nada.

Mi espíritu adormecido. Metido en un sueño profundo, mi pensamiento, como si estuviera en la «Ciudad de los Muertos». No me doy cuenta de nada. Vivo sin vivir. Hablo sin discursar ¿Estoy vivo? ¿Estoy muerto? ¿Estoy mecanizado? ¿Sueño? ¡No! Estoy aturcido.

Los vicios corren a la humanidad.

Los días me han aturcido a mí.

¡Oh, fatal providencia! Tengo en mis manos algo inesperado que me hace despertar de mi terrible sueño. Ahora me doy cuenta que estoy en la cárcel.

Ese humilde papel que tengo en la mano me ha hecho volver a la realidad. Vuelve en mí a renacer el espíritu de la lucha. Siento por todo mi cuerpo como si la sangre hirviera. Tengo sed de lucha. Mi pensamiento corre veloz a vuestro lado para ayudaros en la empresa que habéis emprendido. Quiero ocupar mi lugar a vuestro lado, y trabajar para todos, con todo mi entusiasmo. Pero, ¡imbécil de mí! ¿Por qué estas ilusiones si todo ha de quedar desvanecido? ¡Si no puedo luchar! Entre las rejas, como un desgraciado pajarito en su jaula, que canta. Canta pidiendo su libertad. Y espera que le abran su puertecita para juntarse a sus amigos y volver a ser libre y feliz. Pero así pasa un día y otro día y nunca vé abierta su puerta, hasta que un día se abra para sacarle a él y ser relevado por otro, porque ese ya no canta. «Ha muerto». Pero yo saldé, porque no estoy preso. Cumplo un «castigo» y muy contento y orgulloso acepto la pena porque esta me fortalece para la vida.

Mis ojos vuelven de nuevo a este papel que me ha devuelto la vida. Y devorando las letras con un afán inmenso de saber lo que pasa en mi tierra, y ACCION SINDICAL que este es el papel, me dice que todo sigue su curso y que no sucede nada de anormal.

Y contento mi corazón, mi tormento ha cesado ya. Mi espíritu cansado vuelve a quedar aturcido, adormecido...

JOSÉ MASONI

Cárcel Modelo 11 de
Marzo de 1938.

FEDERACION ANARQUISTA IBERICA

Nuestra respuesta a la barbarie fascista

Lucha, trabajo, unidad antifascista

Los criminales instrumentos de Hitler y Mussolini, pretenden someternos por el terror. Detenido el avance de sus hordas en tierras de Aragón, por la heroica acción de los combatientes de nuestro Ejército Popular, tratan de destruir el espíritu de lucha y de resistencia de nuestra retaguardia, atacando brutalmente a la población civil, sembrando la desolación y la muerte en los pueblos y ciudades de España, asesinando friamente a sus mujeres y niños.

Mediante esos bárbaros procedimientos, que la plutocracia internacional tolera y alienta, intentan someter a un PUEBLO LIBRE, quieren imponernos una esclavitud abyecta, peor mil veces que la misma muerte.

NO LO LOGRARAN. El Proletariado, todo el pueblo antifascista de España, no está dispuesto a doblegarse por el terror, el crimen y la barbarie. No queremos ser, ni seremos nunca súbditos mecanizados de Hitler, ni de Mussolini, ni de los traidores que están a su servicio. Queremos ser dueños de nuestros propios destinos, organizar la vida política, social y económica de nuestro país, sobre las más amplias bases de Libertad y de Justicia.

Por eso luchamos y lucharemos hasta el final, hasta la Victoria.

A la redoblada barbarie de los invasores, opongamos nuestra firme decisión de resistir y de triunfar. QUIEN EN ESTOS MOMENTOS ABANDONE EL TRABAJO, QUIEN REHUYA LA LUCHA, QUIEN VACILE, ES UN TRAIADOR A LA CAUSA DE LA LIBERTAD.

TRAIDORES, ENEMIGOS DEL PUEBLO son también todos AQUELLOS QUE ESPECULAN con el sacrificio común, los que intentan obtener provecho propio de la gran tragedia que vive el Pueblo Español.

Ha llegado el momento de poner en juego TODAS LAS FUERZAS de la España ANTIFASCISTA; para lanzarlas contra el enemigo y desbaratar sus planes criminales.

Es el momento supremo de la ACCION y del DEBER para todos los antifascistas, RESISTIR PARA TRIUNFAR debe ser la consigna del momento.

Hoy MAS QUE NUNCA, es precisa la UNIDAD DE ACCION, la colaboración leal y responsable, entre todos los sectores antifascistas, la profunda confianza en la acción revolucionaria popular, que venció el 19 de JULIO a los traidores y mantiene desde hace veinte meses una guerra formidable frente a las potencias totalitarias más execrables de EUROPA.

El pacto de UNIDAD DE ACCION, recientemente elaborado entre las dos grandes centrales sindicales, C. N. T. y U. G. T., nos ofrece una base firme de acción inmediata. Sobre ella debemos concertar la actividad de todos los partidos y organizaciones ANTIFASCISTAS y movilizar todas las fuerzas revolucionarias del PUEBLO, para:

VIGORIZAR CON TODOS LOS MEDIOS, A NUESTRO EJERCITO DEL PUEBLO.

INTENSIFICAR LA CONSTRUCCION DE FORTIFICACIONES Y REFUGIOS.

ACCELERAR EL RITMO DE LA PRODUCCION Y ESPECIALMENTE EN LAS INDUSTRIAS DE GUERRA.

APLASTAR INEXORABLEMENTE A LOS EMBOSCADOS DE LA «QUINTA COLUMNA».

MOVILIZAR A CADA HABITANTE DE LA ESPAÑA LEAL PARA LA GUERRA O PARA LA PRODUCCION EN LA CAUSA DE LA LIBERTAD.

IMPRIMIR A LA PRODUCCION, UNA TONICA DE VICTORIA!

CONTRA LOS VACILANTES, LOS TIMORATOS Y LOS TRAIADORES.

El Comité Peninsular de la F. A. I.

Barcelona, 19 de Marzo de 1938.

En aquesta hora en que és precisa l'aportació a la nostra lluita de tots els nostres efectius, quan tot el poble antifeixista es posa en peu predisposat al més abnegat dels sacrificis per a barrar el pas a l'enemic, per a garantir, malgrat suposi la total immolació de les presents, a les futures generacions un esdevenidor de llibertat, de benestar i pau vertadera és necessari no oblidar—si no, al contrari, que tots els organismes antifeixistes, que tot el poble liberal i que serva encara una noció de dignitat i de sentiments, ho tinguin en compte en primer terme—l'existència vora nostre, entre nosaltres, del pessombre repugnant dels emboscats, dels criminals que esperen l'hora del triomf dels invasors i dels traidors per a llençar-se damunt nostre pel darrera amb tota la seva covardia i el seu bestial afany de venjança.

Per damunt de conveniències hegemòniques sols numèriques i sempre falses en qüestions de l'elevada naturalesa de la que ara estem ventilant, manifestant-nos superiors a tota possible vacil·lació, a tota feblesa personal, sentimental i de consciència, siguem forts, inexorables, justiciers i categòrics.

No reclama abans que tot la nostra victòria i junt amb ella la nostra pròpia dignitat i fins l'autèntica humanitat en el seu sentit més racional.